

Poesia en Turco

Hakan Özkan

Ein Rätsel ist Reinent sprungenes

Doğadandır, duygudan değil,
Dedi Bay Ölümden Kaçan.
İşte orada, yüzü ve büyüleyen gözleri
ateş gibi,
yoğun havası öğütülmüş kristal gibi,
solunması imkansız iğne ucu,
bir zamanlar olduğu yerde.

Hayır! Çık dışarı, orospu! Senin kadehinden olmamalı,
arzu ettiğim sarhoşluğu ondan içmemeliyim.

Ben Venedik'in kadehinden içeceğim.
Bıraktım güzelliği beni sarsın
bazı kadınların kokusu gibi,
karmin ve tohum tatlı dilini
ağzıma koysun. Bu şarabı çok seviyorum.

Bu canavarın oburluğuna saygı göstermeliyim.
Etimi Venedik'e vermeliyim.
Elimi dökülen kızılımsı duvarlara sürüyorum.
Bu sonbahar gününün ıslak havasında
bu şehir benim savunmamdır
Ölüme karşı.
Denizden çıkan saf şeffaflığının
meşhur güzelliği gibi, zamanın
ötesinde, ona duyduğum hayranlığım
kaderimi kaderine
karıştırdığını anladım.

İnanılmaz bir zafer
göklerin camgöbeği altında:
Günbatımın kor kor yanan altın peçesiyle
bir kuşun kanatlarına değişti. Işığın coşkun
çıplaklığı içinde günün bir örümcek ipi gibi
titreşmesi.
Olup biten her şey muazzam yerli yerine yerleşiyor.

Değer misin sen, Ölüm, adımdan emin olduğum
gibi buraya kök salmamı sağlayabilirmisin?

Senin bana yaptırabileceğin bir şey değil bu,
ne de nefretinin o ihtişamlı kaplanları,
ne de Sirenlerin sessizliğine girdiğin o an,
bütün acıları
dindireceğine söz verdiğin o çıplak tüneller,

hiç bir şey

yapamazsın bana karşı
bu şehir beni koruduğu sürece,

Venedik beni Hiç'e karşı muhafaza ettiği sürece
ona olan aşkım beni kurtardığı sürece.

Sevgiyle tapılan şehir.
Sanki tapılmaya değer nesi varsa,
hepsini en güzel şekliyle sunmuş.
Anlaşılmaz bir şeye tapmakla, irademi
aşağılıyorum. Ve sadece duygularım
parlayarak yanıyor
bu Güzelliğin önünde
Tanrının aynaya yansıyan buğusu gibi.

Karanlığa hazır cevaplar (Responsorios de tinieblas)

Yaşın gittikçe sildiği
o yumuşak teni
henüz parmaklarımda hissederken
aşka baktığımda, tükenmiş aşka,
Güzeller güzeli gözlerinde henüz
o muhteşem ışık varken, kaybolduğunu görmek
yıkıntı ve karanlık içinde bırakıyor gözlerimi.
Aşk, miadını doldurup beni bırakacağını
öğrendiđimde
gözlerim, peşinden gidip
bıraktığı hazin izlerinden
zamanın alçaltamayacağı
ölüme kadar bize eşlik edebilecek
bir resmini kurtarmak isterdi.

Suya yazılmış isim (Nombre escrito en el agua)

Eski bir duvardaki sarmaşık gibi
arzu ruhuma yapıştı.
Hayalimdeki resmini silebilseydim.
Onsuz mutlu olurdu.
Kader niye bedenini önüme koydu,
parıltılı tenini, altın bakışını?
Akşam güneşinin altında sohbet ediyordum
bir arkadaşla. Stendhal'dan bahsediyorduk.
Mutluydum.
Aniden seni gördüm, bir kediyle oynuyordun,
bana bakıp güldün, arkada dünyaları bölen
deniz vardı.
Gençliğin ışığıdır, dedi bana
arkadaşım. Altı ay içinde sönmüş olacak, ölecek.
Sensiz mutluydum. Gerçekten
altı ay önce ve altı ay sonra
hiçbir şey değilsin. Ama akşamın o saatinde
– şair dizelerinde zamanı durdurabiliyor –
seni olabildiğince güzel göstermişti ışık,
ve güzelliğin ruhumu korkunç
bir sürgüne mahkum etti. Şimdi hâlâ benim olsaydın dahi
o an gördüğüm Sana sahip olamayacaktım.
Hiç bir zaman sahip olamayacağım. Gözlerim ebediyen
boşluğa bakacak. Öldüğümde ellerimden nefret edeceğim
çünkü mucizeye dokunamadan toz olacaklar.

Soleils couchants (Batan güneşler)

Bir Yaz akşamı varmışım.
Henüz Kahire'deki
esmer bir kadının ince sırtına benzeyen
gecelemin sersemliği vardı üstümde,
dünyanın bütün içkisini içmiş gibiydim.

Sonra
bir çılgınlar havalimanı,
50'li yıllardan kalma kırık dökük
bir Buick'la bir taksi yolculuğu.
Arka planda
bir öykünün taşbaskısı gibi
şehrin çizgileri belirdi.
Deniz hayvanı kokuyordu.
Kalan cinimi içtim
aceleyle. Batıda
soğuk ve yaldızlı
bir kristal sisi süzülüyordu.

Istanbul. Arzulanan şehir.

Bu ismin çağrısını uzun yıllardır
kalbimin içinde duyuyordum.
Tarih, arkadaşların
anlattıkları, tablolar, kitaplar; bir yerde bulmak
istediğim şunlardı: özel bir
egzotizmin karışımı, güzellik ve kendimi bırakıp
kaybedeceğim bir yer.

Otelde bir iki kadeh içip
sokaklarda dolaşmaya başladım,
bıraktım bedenim sünger gibi kokusuyla
dolsun. Beni Sevilla'daki meyhaneleri hatırlatan
bir meyhanede akşam yemeği yedim.
Yürümeye devam ettim,
gecenin ilerlemiş saatinde.
Adımlarımı Kuleye yönelttim
zevksiz bir gösteri yeni bitmişti.
Çıktım
Kulenin etrafını saran balkona.
Önümde uzanıyordu
ay ışığının altında onca insanın
rüyası. Şaşaalı Süleymaniye,
Ayasofya, Sultanahmet Camiisi,
Yeni Cami, Haliç.
Arkamı döndüğümde
Asya'nın ışıklarını gördüm.

Bilge bir orospu gibi ışıldayıp durması
beni tahrik etti.

Son hükümdarın
şerefine kaldırdım kadehimi, şu makamını bırakıp
aleminin çöküşüne bir kurban daha katmak için
muharebeye çıkan
o gencin şerefine içtim, sonra kadehimi dendi dünyamın
sonuna
bu mucizeyi müşahede edebildiğimin şerefine içtim.

Otele döndüğümde,
bir şişe daha getirttim odama.
Pencereden şehrin seyrine dalmışken
içkimi yudumladım.
Bu şehirde nelerin olduğunu
düşündüm
iktidar, ticaret, aşk
rüşvet ve ihtişam,
Tarihin acımasızca işleyen
kör mekanizması ve sanat, mutlak ve
gizemli güzelliğini sızdırdı bütün bunları
kaçırmış olan insanlara.

Gün ağardı,
bütün ırkların,
bütün hayallerin
kemik tozu gibi
bir sis kapladı yeri.

Tanrım, ne güzeldi!

İşte o anda anladım ki İstanbul
benim şehrim,
onun seyri
yeter mutluluk için.
Bu şaşırtıcı güzellikten anlarız
yüce nizamı ve kaderin
dondurucu bakışını.

